

Előfizetési árak:
 Egész évre 12 frt.
 Félévre 6 .
 Negyedévre 3 .
 Egy óra 1 .
 Egyes szám 4 kr.

Kiadóhivatal:
 Pleitz Fer. Pál könyvnyom-
 dásza Nagybecskerek. Uri-
 utca 276. sz., hová az
 előfizetések és a lap szét-
 küldésére vonatkozó felszólá-
 mlások intézendők.

TORONTÁL

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda
 Nagybecskerek.
 Ferencz-József-tér,
 Bauer-féle ház
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény
 intézendő.

Hirdetések
 a kiadóhivatalban fogad-
 tatnak el. Azonkívül az
 összes hirdetési irodákban
 Megjelenik mindennap
 vasár- és ünnepnapok
 kivételével.

A zsidók és a polgári házasság.

Nagybecskerek, jan. 26.

Nagy hullámokat vet politikai és társadalmi életünk felszínén a kötelező polgári házasságról szóló törvényjavaslat, mely, ha a jelek nem csalnak, a maradiság törekvései következtében aligha nem botránykővé váland, melyen az ellenzéki lapok állítása szerint legalább is két miniszteri tárcza foszlányokra szakad. S hogy a jelenlegi, alig két hónapos kormány egyik programponjtját képező törvényjavaslat, midőn az ország házára kerül, mint halva született gyermek a legirgalmatlanabb bonczolás tárgyát képezze, erről a szélrózsa minden irányában valóságos önmegtágadással gondoskodnak a különböző hitvallások éber őrei. Pásztorlevelek alakjában keringenek a napi rendre készülő törvényhozási intézkedések, ama fájdalom-gyermekéről kiállított halotti bizonyítványok, és a hol ilyenmü encyclicákra hiányzik a jogosultság és tekintély, ott élő szóval felváltva, „fityörészeve legeltetik a nyájukat“. Így szólalt meg első sorban Róma, példáját követte aztán Helvétia, de Vürtembergéből sem maradt ki az intő és vészit hirdető hang, csak Jeruzsálem hallgat, hallgat mélyen, hallgat következetesen.

És miért? Talán azért, mert nem kérdezték? Hát kérdezték e a többi felekezeteket? Vagy azért hallgatnak-e a zsidó hitörök, mert a rettegett törvénynek jogerőre jutásával nincs mit veszíteni felekezetüknek?

Ilyen irigylendő optimizmusnak talán csak nem adja oda magát a még csak nem is recipiált zsidó-egyetem! Más oka van az ő hallgatásának. Ez pedig nem lehet egyéb, mint az államhatalomnak a jogrend megállapítása és fentartása terén való feltétlen elismerése és tiszteletben tartása. A hazai zsidóság sem kér a polgári kötelező házasságból, mert teljes tudatával bir annak, hogy hiveinek száma annak következtében csökkenni fog okvetlenül, valamint hogy papjai jós tehetőség nélkül is előre tudhatják, hogy a kenetteljes polgári áldásért járó díjak árát ők fizetik majd, ha csak közvetve is — de szemet nem hunyhatnak azon elvitázhatlan igazság előtt, hogy az államnak, mint a polgárok összegének, minden egyes polgári jogait oltalmazni és védelmével biztosítani kötelessége, és ha elismerjük abbéli jogát az államnak, hogy vagyoni és véradót követelhet minden egyes polgárától, hogy az állam, mint ilyen tekintélyének és hatalmának egész súlyával és csorbitatlan birtokában fenállhasson, akkor viszont el-

kell ismernünk a lelkiismeretével tisztában levő polgárnak azon jogát, hogy házasságkötésének, mely valamely vallásfelekezet tanítételeivel ellenkezik és melyet az illető egyház törvényesnek el nem ismerhet, legalább az állam részéről adassék meg a törvényesség jellege.

Ez nem csak a tág értelemben vett szabadelvűség folyománya, de az igazság és méltányosság követelménye is.

Miután pedig a törvény általános érvényre kell hogy bírjon és nem alkalmazkodhatik egyes kivételes esetekhez, nem találunk semmi lelkiismereti nyomást abban, ha a polgári házasságkötést egész általánosságban kötelező erővel akarja felruházni a törvényhozás. Egészen ellentétes szempontból kellene megítelnünk, sőt el is kellene itélnünk az olyan törvényhozási intézkedést, melynek értelmében minden polgári hatóság előtt kötött házasság az egyházra mint törvényesnek elismerendő, ráerősztalkoltatnék, vagyis ha különféle vallásfelekezetekhez tartozó hiveket is, kik polgári házasságra léptek, az egyház kényszerítettnek összeadni, — a történelem ismer ilyenekhez hasonló eseteket is — de még az állam természetes jog és hatáskörén belül minden egyes polgára érdekének és jogának védelmére kel — speciális

A „TORONTÁL” TÁRCZAJA.

Huszár-történet.

A nyalka huszárönkéntes meglegedetten pödörte meg vékony bajuszkáját. Előre nyujtott nyakkal nézett az előtte elhaladó leányka után és hamisan hunyorított a szemével. Miután nem volt mellette senki, akinek legfelsőbb meglegedését kifejezhette volna, csak félhalkan mormolta:

— Pompás gyerek.

A „pompás gyerek“ pedig egy tizenhat éves kisasszony őzike lépéseivel sietett tova, de rózsás fülecskéi egy betűt sem szalasztottak el a fess huszárönkéntes megjegyzéséből. Édes öröm fogta el kis szívet. Büszkének érezte magát, hogy tetszést aratott. És habár a „gyerek“ szó bántotta is kissé önértését, azaz nagyleányos voltát: még sem álhatta meg, hogy tiz lépésről vissza ne forduljon.

Visszanézett, de hirtelen előre kapta ismét szöke fejcskáját. Megbánta, hogy elárulta magát? No, azért is. De miért huzta föl ugy a fitos orrocskát? Boszankodott. Igen, a „pompás gyerek“ boszankodott. Vékony reddőcske jelent meg tiszta, fehér homlokán és kezében görcsösen szoritotta a napernyő elefántcsontnyelét.

Nem megy utána. És bántotta. Visszanézett még egyszer, hogy jól lássa. A huszárönkéntes ott állott most is a sarkon;

a szeme majd belevész a nézésbe, de nem mozdul.

Köböl van az az ember, vagy odanött? Miért áll ott?

De ni, már nem áll. Sőt ugyancsak friss léptekkel indul — az ellenkező irányba. Ez már sok! A gyöngytárcza kihull a kis kézből.

És nincs, aki fölvegye. Neki magának kell lehajolnia érte.

Óh, be jámborok ezek a huszárönkéntesek . . .

De lám, a jó katona nem téveszti el az irányt. Szembe jön. A leányka arcza ismét tűzben ég. Lázás öröm tölti el. Hát mégis! Egy pillanat alatt átfut szíven valami zsongító melegség, melyről maga sem tudja, hogy mi, de amely — éri — kimondhatlanul boldoggá tette. Hiuság csupán, vagy föllobbant szerelem? . . . Hol a bölcs, aki megfektse a női szív örök rejtélyét? A leány kedély fogékony talajában egy pár ragyogó szem, egy csinosan kipödört bajusz, egy dőlczeg katonaalak is képesek hirtelen benyomást előidézni.

Szembejöttek. Mosolyogtak egymásra. A huszárönkéntes ajkain az első győzelem örömszejtelme nevetett. A leányka szintén örvendett diadalának. És visszanézték még egyszer, kétszer, háromszor, tizszer . . . Aztán a leányka befordult egy utcában, az önkéntes pedig fityörészeve ment a kaszárnyába.

*

Hogy a „pompás gyerek“ másnap ismét künn sétált az utcán: mondani sem kell.

Kaczér fűtőcskék övezték homlokát. Dallamos járásában, üde mosolyában, szeméinek röpke villamaiban volt valami, a mi elárult, hogy ma a kisasszony több gondot fordított külsejére is. Hódítani akart. A tegnapi sikert, ugy látszik, keveselte.

Már tiz percze, hogy eljött hazulról be vásárlás ürügye alatt és még sehol senki. Milyen ügyetlen az a huszár! Tegnap is csak egy tiz lépésnyire csörtetett, most nem is mutatkozik. De mégis, ott jön. Mosolyog és milyen furesán.

A kis lányt zavarba hozza az a mosoly. Mit akarhat a huszárönkéntes? És nem hagy föl avval a mosolylyal.

Hopp! a kisasszony megint elejtette a tárczáját. De most már van, aki fölvegye. Az önkéntes. Hatalmas sarkantyú-zőrejjel adja át. És fölhasználja az alkalmat. Bemutatkozik. A leányka is megmondja nevét.

Ezer piros sipka! Hisz ez a kapitány leánya! Azért olyan katonás!

No, huszár, szedd össze magad!

Eleinte nem szólnak egy szót sem. A huszár ur kevés beszédű, a leányka pedig azt várja, hogy az ifju kezdje. Az azonban csak néz, néz: szomszédnöje hamvas, friss arczát, csillogó szemét nézi s alig tud betelni a csodálásukkal. Cs k mikor a lány megszólal, rezzen föl elmerüléséből:

— Szeret katona lenni?

— Igen, — kap a szón az önkéntes, aki örül, hogy már mondhat valamit.

— Ugy-e, szép a katona-élet.

— Nagyon szép — felel az ifju s csak ugy titkon gondolja:

zsidó-felekezeti szempontból tekintve, nem forog fenn ok, a harci riadókat megharsogtatni, melyektől úgy sem dőlnek be Jericho falai. Veniam damus, petimusque vicissum. Adjuk meg, mi az egyházé, de adjuk meg azt is, a mi az államé. S ha erkölcsi szempontból választani kellene, a polgári és a vad házasság közt, egy percig sem haboznánk a polgárinak oda nyújtani az elismerés pálmáját.

Klein Mór dr.

A lefoglalt napidíjak. A képviselőház összeférhetlenségi bizottsága tegnapi ülésében öt képviselő ügyét tárgyalta, akiknek napidíjai három hónapnál hosszabb idő óta le vannak foglalva. Az érdekelt képviselők közül háromra nézve a zár feloldatván, összeférhetlenségi ügyük megszűnt, kettőre nézve részint azért, mert a hitelezők részéről már be van nyújtva a bírósághoz a bírói zár feloldása iránti kérés, részint azért, hogy a követeléseket meghaladó összeg van a ház pénztárából biztosítva, letéve, a bizottság a feloldó bírói végzés előterjesztésére 15 napi határidőt engedélyezett. Végül az elnök öt újabb összeférhetlenségi ügyet jelentett be, amelyeknek tárgyat szintén a napidíjaknak három hónapnál hosszabb idő óta a lefoglalása képezi. Ez esetek közül egyben a lefoglalt illetmények immár teljesen fedezven a követelést, a bizottság részéről intézkedés szükségére nem forgott fenn. A másik négy ügy rendezésére a bizottság 15 napi határidőt engedélyezett.

Milán és Natália kibékülésének okáról egyre jobban terjed el az a nézet, hogy a kiengesztelődés a radikálisok dinasztiaellenes törekvései miatt történt. Sándor király trónjának veszélyeztetett volta e szerint arra bírta Milánt — ki a trónról csakis azért köszönt volt le, hogy fia számára biztosítsa azt, a mit maga semmiképp sem tarthatott volna meg — hogy kibéküljön Natáliával, oszlassa el a viszályt, mely egyik főoka volt a Szerbiában uralkodott meghasonlásnak, mely ma már felig meddig polgarháborúvá készül fajni, s ekkép megerősítse, ha meg lehet, a dinasztia, akár a csár támogatásával is. Mindez ideig azonban Belgrádban sem a kormány, sem a regenssegnek nem volt hivatalos tudomása a kibékülési tényről.

— Csak az édes apád ne volna olyan kemény gyerek.

A leány pedig, mintha a lelkébe látta, így szó:

— Ugye, apa szigorú?

— Dehogy, — siet közbevágni a huszár és szinte belesápad, mint a kit tettenérnek.

— Nem, igen derek ember.

— Jó, jó — cseveg a kicsike, — tudom én. Mamával mindig mondjuk: minek bántik olyan szigorúan a katonákkal? De ő azt feleli: az a katonaelethez tartozik.

— De aki kikerül a keze alól — folytatja, mikor látja, hogy az önkéntes ismét hallgat, — abból embert is farag. Vigyáson jól. Az ügyes embert szereti és különösen a rendet, pontosságot nagyon megkívánja.

— Igen, igen, derek ember — tördeli az önkéntes s azon gondolkozik, vajjon nem volna-e okosabb másról beszélni.

Épen elő is akarja hozni a bálokat, a szédítő keringőket és végnélkül való csárdásokat, de fülébe csendül az édes hang:

— Itthon vagyunk.

A kapuból épen akkor lépett ki a kapitány, aki mosolyogva üdvözölte leányát. Aztán meglehetősen szárazon fogadta az önkéntes bucsuját és leányával visszament a házába.

— Az önkéntes nem tudta hamarjában: örüljön-e ennek az ismeretségnek, vagy nem? A kapitány szigorú ember, akivel jó

Csak ma jelentik Belgrádból, hogy Milán igen meleg hangon irt levelet intézett Risztics első regenshez, tudatván vele, hogy a Natáliával való kibékülést azért idézte elő, hogy tőle telhetőleg elősegítse a regensseknek azt a törekvését, hogy a dinasztia tekintélyét erősítsék. Hozzáteszi azonban, hogy sem ő, sem a királyné nem gondol arra, hogy az államhoz való s törvényesen szabályozott viszonyukon változtassanak; mindazonáltal igen kellemes volna reá nézve, hogy a királyné ellen kiadott ismeretes kiutasítási rendeletet alkalmas pillanatban eltörölnék.

Az olcsó milliárd. A magyar általános hitelbank, mint a Rothschild csoport magyarországi leadere, közlésezi a konverzió prospektusát, mely szerint egy milliárd és 62 millió koronaértékű magasabban kamatozó magyar állami kölcsönök bevonatnak és 4% os aranyjárdékkal kicseréltetnek. A kicserélés meglepően kedvező feltételek mellett történik. A csoport az új kölcsönt az államtól 91 es árfolyamon vette át és a kibocsátási árfolyam mégis csak 92^{1/2}, a mi már magában 1^{1/2} százalékos prémiumot nyújt, minthogy az új koronajárdék már tegnap 94-en állt. Minden kétség ki van zárva, hogy a magasabban kamatozó magyar államkötvények kicserélése simán fog vegbe menni; e meggyőződésünk mellett szól az egész, Európában uralkodó pénzbeli bizalom a magyar állam, annak rendezett pénzügyi viszonyai s az országban létező vagyonosság iránt. Orvendetes tényekpen konstatáljuk ez alkalommal, hogy tetemes hazai tőke is van már magyar állami értékekben elhelyezve, tehát a magyar tőkepiénzes is tekintélyes versenyt fejt ki a külföldivel, minek azon örvendetes következménye van, hogy a magyar hitel többé nem függ csupán a külföldtől, hanem ellenkezőleg hitelünk megítélésénél döntő irányt mutatunk a külföld bizalmának.

Herz Kornél ügye. A „Figaro“ Vidi aláírásával cikket közöl, amely elmondja, hogyan került a Reinach-féle lista, amely a megvesztegettek névsorát tartalmazza, Herz Kornél kezébe. Herz 1886-ban, a befolyásra tamaskodva, amelyiket a radikálisok közt bírt, a két Lesseps es Reinach által részére biztosított provizió fejében megígerte, hogy keresztül viszi, hogy a kabinet benyujtsa a Panama-sorsjegyek kibocsátására vonatkozó törvényjavaslatot. Ez a terv akkor dugába

volna békésen élni. Lehet, hogy az isten hozta elébe azt a kis lányt, aki igazán szép és elragadóan kedves. Azt hiszi, hogy az ismeretség csak hasznára fog valni.

Egy hét mult el. Az önkéntesnek úgy tűnt föl, mintha a kapitány más volna iránta, mint azelőtt. Foglalkozott vele, intette, figyelmeztette a pontosságra. A fiatal pedig, mikor csak lehetett, udvarolt a kapitány-kisasszonynak, sőt vizitet is tett náluk.

Meg volt elégedve magával és hédítással. A mama barátságos, a lány elragadó volt, bár a kapitány még hidegen, szigorúan tartotta magát. De remélte a legjobbat és bizalommal tekintett a tisztizsuga elé.

A kertésznek állandó vevője lön. A legsebb virágokat minden nap a kapitány leánya kapta. S a lányka még bajosabban mosolygott; kézzorítása villamos melegséget öntött az ifjuba, akit boldogsága az egekig emelt.

A virágok és csokrok után nagyobb dolgra határozta el magát.

És egy csendes őszi éjszaka ábrándkeltő homályában, harmonikus nyugalomban, fölhangzott a drága hölgy ablaka slatt az édes dalok árja. Egő, frissen fakadó szerelem szállott be a zene szárnyain az álmából fölébredt leánykához; szivecskéjét kéjes gyönyör lepte meg. Lelkét betöltötték a

dölt. 1888-ban, a Reinach-féle megvesztegetések következtében, a képviselőház elfogadta a kibocsátásról szóló törvényjavaslatot. Herz ekkor leleplezésekkel fenyegetőzött, mire Reinach odaadta Herznek egész vagyonát és két milliót a Panamataársaság által neki (Reinachnak) átadott pénzbeli. De Herz az egész összeget követelte. Ekkor Reinach megküldte Herznek a megvesztegetettek névsorát, hová fordította a hiányzó 1.300.000 frankot. Herz ezt a listát újabb zsarolásokra használta föl, amelyek Reinachot végül a halálba kergették.

Uram! önt megelőzték.

Nevezük hősiinket, úgy mint a mennyiségtanban szokás, X-nek. Hősiink azonban nagyon is különbözött a számtani „ismeretlentől“, mert városszerre ismeretes volt, mint előkelő gavallér, a ki abban különbözött fakó embertársaitól, hogy jól válogatta meg szülőit, s a tőlük öröklött vagyon lehetővé tette azt a pazarlást, hogy egy elegáns és modern eszmék által szaturált asszonyt vegyen el feleségül.

X. ur azonban a „varietas delectat“ magasztos elvélből kiindulva, ismeretéseket kötött városszerre s otthonos volt a kikapós menyecskék boudoirjában, a kulisszák festett világában, még azok körében is, a kiket egy előkelő világférfi csak futólag ismer: probier mamsellek, viragrusnók hamis légkörében.

Egy nap a következő levelet kapta:

Édes barátocskám!

Ön annyiszor ismételte előttem, hogy életének legnagyobb boldogsága az lenne, ha velem egyszer egy óráckát átceveghetne, hogy valóban kedvem kerekedett önt boldoggá tenni . . .

Azért hát ma déiben csak az ön számára leszek houn . . .

Eljöhet, de csak azon feltétel alatt, ha ön is boldoggá tesz engem.

Csak képzelje, a szabóm nem akarja ma estére készített ruhám-t hazaküldeni mindaddig, míg számlából legalább 400 forintot nem törleszték.

Kölcsönözze nekem ez összeget, mert ez által ön is boldoggá tesz engem . . .

De egy órára itt legyen ám, mert hátha igazítottani kell a ruhán.

A szabómnak jó ízlése van, de derekat nem tud szabni.

Elvárom.

Clarisse.

Ah, a Clarisse! Az isteni Clarisse, a kinek nemcsak csókra termett ajkai vannak, nemcsak szép mint egy istennő, hanem növeli értékét az, hogy — m á s é

Ki lett volna e pillanatban boldogabb, mint Don Juanunk, ha — a kívánt összeg birtokában lett volna.

varázs-batalmu dalok, melyekből örökifju szerelem, édes boldogság, rejtett vágy és odauó melegség áradt szét.

S a lányka boldognak érezte magát, mikor a sene elhangzása után sarkantyú-sörgést is hallott az utcáról. Kis keszt szivére szoritotta, hogy ne dobogjon olyan hangosan, nehogy a szomszéd szobában már is haragosan köhintő papa is meghallja; szemeit behunyta, de lelkében szines, aranyos képeivel állott előtte a jövő, a háttérben egy pörge bajuszu, fess huszárral . . .

Az önkéntes hasonló izgalomban várta a reggelt. Vajjon mit szól a kicsike? Megkapja-e tőle a már sokszor, sugva kért csókot, melynek tüze, olthatlan vágy alakjában ott égett szomsz, epedő ajkain? Felele-e a szerelmi dal kérdő szavára? Megnyilik-e szivecskéje és kipattan-e a sejtett, várt, a remélt édes titok?

Nem is megy el haziról délelőtt. Sejtése van, hogy reménye valósul. Vár. Minden ajtónyílásnál vár valamit. Titkos üzenetet, jeladást, egy virágot, egy sort.

És ime, nyilik az ajtó. Ah, a kapitányéktől jönnek. Igatottan veszi át az írást. Hadd szorítsa szivéhez, hadd csókolja ajkaival.

Kibontja és olvassa:

— Az éjjeli kimaradásért hét napi kasszárnyáristomot kapott.

De fájdalom, előtte való estén annyit vesztett a makácón, hogy személyes hitele ki volt merítve teljesen. Nejétől tegnap kölcsönzött ezer forintot, egy nap múlva nem kérhet tőle újlag.

Hősünket a kétségbeesés környékezte. Egy teljes hét óta udvarol a bájos Clarissának, elkövet mindent, hogy megnyerje a szívét, s mikor már a szép aszony szobalánya is meg van vesztegetve, a menyecské szíve is megnyerve, akkor minden össedüljön potom 400 forintért?

Aztán az a blamage! Egy szeladon, a ki megugrik a rendezvons elől! Egy fél nap múlva az egész város kacagni fog.

X. urnak kétségbeesésében egy mentő gondolata támadt: neje boudoirjában van egy ékszerszekrény, abban egy régi divatu ékszer, a mit neje sohasem visel, hátha...

Minden jól ment. A kulcs a zárba volt, a szobában nem volt senki. A merész gondolatot tett követte.

Halkan felnyitotta a szekrényt és rohant vele... A záloghába?

Fi done? Gavallér ember azt nem látogatja, azért az ékszer elvitte a legközelebbi ékszerészhez.

— Uram, nem tudná ön e köveket egészen hasonló alkövekkel kicserélni?

Az ékszerész kezébe vette az antik ékszer és megvizsgálta s azután mosolyogva mondta a látogatónak.

— Uram! Önt megelőzték.

X. urnak kétségbeesése tetőpontra hágott, nemcsak a szép Clarisse menekült körmei közül, nemcsak rajta nevet az egész város, hanem nem kérhet nejétől felvilágosítást, hogy hova tűntek el az igazi kövek.

Tessék ilyen pechet elgondolni!

HIREK.

— Városi közgyűlés. Nagybecskerek r. t. városi képviselőtestülete holnap pénteken, január hó 27-én d. u. 3 órakor tartja folytatólagos közgyűlését a következő tárgysorozattal:

14. A közegészségügyi bizottság véleményes javaslata egy difteritis-kórház berendezése iránt.

15. A kövezési bizottságnak f. é. 1. sz. véleményes javaslata az utólagosan elkészített kövezési munkálatok tárgyában és a fennmaradt kőanyag megvétele tárgyában.

16. A kövezési bizottság véleményes javaslata Vukovics István mérnök jelentésére, az 1890—1891. és 1892-ik évben teljesített kövezési munkálatok tárgyában.

17. A helyb. evang. református hitközség kérvénye felleltmény engedélyezése iránt.

18. A városi polgármester hivatalos jelentése a polgári iskola építkezésének állásáról.

19. A polgármester hivatalos jelentése a 165.000 frtos kövezési és 65.000 forintos honvédlaktanya kibővítésére felvett kölcsönök felhasználásáról.

— Irodalmi és zeneestély. A kereskedő ifjak, mint említettük, február hó 11-én (szombaton) a Korona szálló nagytermében irodalmi és zeneestélyt rendez. A műsor még az eddigieknél is érdekesebbnek ígérkezik, amennyiben már eddig megnyerték közreműködésüket: Ripka Armin (szongora), Moess Károlyné (szongora) dr. Brájjer Lajos (felolvasás), Vattay Margit (szongora) dr. Tósségi Andor (szavaltat), Schach Szidónia (szongora), Lewi Hermann (ének), Kürschner Ignác (hegedű). A részletes műsort legközelebb kösöljük.

— A difteritisz-járvány Nagybecskereken. Alig hogy tustünk azokon a bajokon és anyagi áldozatokon, melyekkel a kolera járt, ismét egy vészedelemes ellenség fenyegeti városunk lakóit, s minden túlzás nélkül legyen mondva, komolyabban mint

a kolera. Az egészségügyi bizottság ezen ügyet komoly tanulmány tárgyává tette s azt javasolja a városnak, hogy jelöljön ki egy azilumot, melyben azon szegényebb családok egészséges tagjait lehessen elhelyezni, hol a járvány fellépett. Az egészségügyi bizottság ezen ép oly cselszerű mint elismerésre méltó indítványát tegnapi ülésében az állandó választmány is magáévá tette, s a holnapi közgyűlésen ily értelemben tesz javaslatot, a felmerülő költségekre pedig ezer forintot kér a város községétől. Mint értesülünk, e csélra társadalmi uton is fognak adományok gyűjtetni.

— Pénzügyi tisztviselők mulatsága. A nagybecskereki pénzügyi tisztviselők február 4-én táncmulatsággal egybekötött társas estélyt rendeznek a kaszinó termeiben. Az estélyt jó hír előzi meg és a rendező bizottság, mely Malász József p. ügyi tanácsos, elnökből és Major Lajos, Tellman Sándor, Ersekujvári Imre, Nagy Ferencs, Pünköszt György és Friedman Jakab tagokból áll, minden lehetőséget elkövet, hogy az estély kedélyesség dolgában ne maradjon hátra a pénzügyi tisztviselők által rendezni szokott mulatságoknál. Külön meghívót nem bocsátanak ki, a meghívásokat a pénzügyi tisztviselők személyesen eszközlik. Az eddig meghívottak névsora kezeskedik arról, hogy a mulatság fényes és kedélyes lesz.

— A „Magyar Olvasókör“ tiszteletbeli elnöke. A nagybecskereki magyar olvasókörnek egy küldöttsége kereste föl tegnap délelőtt Szalay József elnök, Romkay Nándor alelnök és Törös Tivadar titkár személyében — Zsiros Lajost, a nagybecskereki kir. törvényszék érdemes elnökét, és fölkérte őt, hogy az egylet tiszteletbeli elnökségét elvállalni kegyeskedjék, mert az egylet ebben egy újabb és nagy garanciát látna arra nézve, hogy hivatását minél komolyabb és magasabb nívón tartva teljesíthesse. Zsiros Lajos elnök a küldöttséget szívélyesen fogadta és tájékoztatva magát az egylet céljairól és belétéről, végül pedig elismerését fejezve ki az olvasókör eddigi busgalma fölött, elfogadta a tiszteletbeli elnökséget, mit a küldöttség vezetője meleg szavakban köszönt meg.

— Márczius 15. Az a szép kezdet, melylyel Nagybecskerek város hazafias közönsége tavaly inaugurálta a márczius 15-ikének állandó megünneplését, az idén még impozánsabb folytatást fog nyerni. Mint értesülünk, márczius 15-ikét az idén több helyen fogják a városban megünnepelni és ezek közt a kereskedő ifjak egylete — mely tavaly e szép mozgalmat kezdeményezte — ez alkalommal is este tartja meg ünnepélyét és ismét a „Korona“ szálló nagytermében. — Közelebről részletesen tudósítunk az emlékünnepekről.

— Fölolvasó-estély. A népszerűvé vált fölolvasó-estélyek, melyeket a „Magyar Olvasókör“ minden szombaton este rendez helyiségében, mindinkább nagy arányokat öltenek, úgy hogy például a jövő szombati estély valóságos kis hangverseny-programmal kecsegtet. A kör dalárdája két számmal fog szerepelni, míg a fölolvások közt lesznek Brájjer Lajos dr., Lauka Gusztáv és Dold István urak, Fülöp István szaválni fog, míg Hiller László ur egy helyben idős műkedvelő-művésznővel egy duettet ad elő (szongora és fuvola). — A kör különben most nagyban készül a márczius 4-ikén, a színházban rendezendő műkedvelői estélyére, mely előreláthatólag nagy közönséget fog a színháza vonzani. Az estélyt tánc követi.

— Német színészet Nagybecskereken. Mint értesülünk, Freud S bécsi ügynök azonnal a kérelemmel fordult Nagybecskerek városának polgármesteréhez, hogy február havában egy német társulattal ide jöhessen. A kérdés felett ma dönt a városi színházi bizottság.

— Nagyikinda város költségvetését a város főszámvéveje elkészítvén, az f. hó 21-én a tanács, 24-én pedig a pénzügyi bizottság tárgyalta és megállapította. E szerint a bevételek összesen 177.945 frt 88 kr-ra, a kiadások 233.301 frt 34 kr-ra, rugnak, marad tehát fedezendő 55.355 frt 44 kr, mely célra 185.839 frt 11 kr állami egyenes adó után 30% os pótdadó fog kivett tni, a melyből befolyó összeg azonban a szűkségletet 396 frt 14 krral mulja felül. Tekintettel arra, hogy a múlt évben a hiány fedezésére 24 1/2% os pótdóra volt szükség s hogy az idei évre csak közmive ödesi célokra 4000 frttal több van előirányozva mint a lefolyt évre volt, a pótdadónak 5 1/2% kal való emelkedését épenséggel nem mondhatjuk jelentékenynek s egyuttal meg van csáfolva a r. t. városá való átalakulás ellenzőinek azon jövendölése, hogy az átalakulással rendkívüli anyagi megterhelhetőség is fog járni.

— A szegedi vikariátus. A Szegeden felállítandó püspöki helynökség ügyében Lászlár György szegedi helyettes polgármester beszégetést folytatott Dassewffy Sándor esanadegyházmegyés püspökkel a fölött, hogy a Szegeden függőben levő egyházi kérdések megoldásával kapcsolatosan egy vikariátus szerveztessék. A megyés püspök úgy nyilatkozott, hogy csak az esetben lehetne Szegednek püspöki helynökséget szervezni, ha a város e végre kanonokságot alapítana. A jelen viszonyok között nem lehetséges, hogy a püspök vikariátusa Szegeden székeljen, mert ez által Szeged és az egyházmegyének legmagyarabb része szakítottatnék ki a püspökség területéből, s így annak a hazafias kötelességnek, melyet az egyházmegye délvideki részén teljesít a papság, képtelen volna megfelelni. Egyébként csupán ezer forintnyi évi többletkiadással Szegeden kanonokság volna alapítható, ha erre valami különös szükség lenne.

— Farsang a megyében. A törökbecsei menyecskék február 4-én a szegények javára jelmexes táncestélyt rendeznek a törökbecsei nagy vendéglőben. A szanádi értelmiség február hó 4-én tartandó táncvizalmát felolvasás és ének, zeneelődás és szavaltat előzi meg. A mulatságot a szanádi kastélyban tartják. A szent huberti magyar kör február 4-én az ottani nagyvendéglő termében saját pénztára javára táncvizalmat rendez.

— Szegedi vagy torontáli birtok? Még a 70-es években történt, hogy Szeged a kincstártól 86 hold szántóföldet vásárolt, amely a szőreghi területhez tartozott. Természetesen a vásárláskor ez a birtok Szőreghez volt bevezetve a telekkönyvbe, amelynél Szeged, mint birtokos szerepelt. Szeged városa ezen birtokért az adót évenként keresztül, az illetékes törökkanizsai adóhivatalnál fizette; de három évvel ezelőt nevezetes fordulat állott be a dologban. A szőreghi birtokot felvették a szegedi kataszteri ivbe. Ennek következtében egy darabig tévedésből az adót, mivel a szőreghi telekkönyvből a birtok kivezetve nem lett, Törökkanizsán és Szegeden is fizette a város, vagyis a birtok dupla adóval volt terhelve. Fodor Károly szegedi adóügyi szenátor csakhamar rájött a dologra és intézkedett, hogy rendbe jöjjön. Felterjesztést intézett a pénzügyigazgatósághoz, amely haladéktalanul elrendelte, hogy a kincstári, valamint a kösségi adót arról az időről, miatt duplán lett kifizetve, fele részben vissza kell szolgáltatni Szegednek. Szőreg azonban kijelentette, hogy a reájutott kösségi pótdadót nem hajlandó visszatéríteni, mert a kérdéses terület a Nagymarostón van és a dologban

panaszt emelt a megyénél, törvényhozási intézkedést és az ügy helyesbítését kérve. Erre a belügyminiszter leirt a szegedi tanácsnak, hogy az ügyet terjessze a közgyűlés elé és határozzon felette. Álláspontjáról aztán tegyen jelentést. A szegedi városi tanács ezt az ügyet véleményezés végett kiadta dr. Ivánkovits Sándor tiszti főügyésznek, aki Szeged város mai közgyűlésén azt fogja indítványozni, hogy Szeged város annál is inkább maradjon meg régi álláspontja mellett, mert igaz ugyan, hogy a birtok Szőregben van telekkönyvezve, de a kataszteri ívre fel van véve, a térképen pedig — mint a szőregiek is mondják — valószággal a Nagymarostó területén fekszik, ép ez a legnagyobb bizonyíték arra, hogy Szeged városnak joga volt úgy eljárni, amint tényleg eljár, mert az 1880 ik évi 16-ik t. cz. értelmében nemcsak Új Szeged, hanem Nagymarostó is Szeged városához lett csatolva.

— A temesvári ügyvédi kamara közgyűlése. A temesvári ügyvédi kamara február hó 14-én délelőtt 10 órakor tartja rendezési közgyűlést a város ház nagytérében. A gyűlés igen érdekesnek ígérkosik, mert ekkor ejtik meg a tisztújítást is.

— A szabadkai főispánság. Kállay Albert főispán lemond az ideiglenes szabadkai főispánságról s az egyik szabadkai lap már a főispán utódjáról is biztosat tud és arról a következőket írja: Hieronymi Károly belügyminiszternek a szabadkai főispáni állásra három jelöltje van: bajsai Vojnich István és Bessenyei Ferenc országos képviselők, továbbá Kaffka László belügyminiszteri titkár. Kállay főispán Piu kovich József szabadkai földbirtokost, Muzsich Lázár polgármester pedig Vermes Bela országos képviselőt ajánlotta a belügyminiszternek.

— Meghasad a szíve. Halavány asszonyka alig hallható hangon panaszkolja a szíve bánatát:
— Képzelve kapitány ur! A férjem három nap előtt elment hazulról és nem tudom hol van, félek hogy baja történt.
— Ne gondoljon azzal a korhelylyel, ha magának volnék, elválnék tőle.
— Nem lehet az, mert...
— Dehogynem lehet, hiszen folyton lumpol. Főlszissen az asszony:
— Akartam, de nem lehet. Meghasadna a szíve — a gyermekemnek.

Táviratok.

Országgyűlés.

(A képviselőház ülése jan. 26-án.)

Budapest, január 26. (A „Torontál” eredeti távirata.) A képviselőház ma folytatta a belügyi tárca költségvetésének tárgyalását. A legérdekesebb beszéd volt ma, Papp Gézáé, aki hosszabb beszédben a községi jegyzők helyzetével foglalkozott. Felszokták — ugymond — itt a túlműködést hozni, de nemcsak az itt a baj, hanem baj az is, hogy a jegyzőknek kevés a theoretikus képzettségük sok oldalú feladatuk teljesítésére. Felsorol sokféle dolgot, mely a jegyzők hatáskörébe tartozik, de nincs módjuk azokat mind tanulmányozni és elsajátítani. Azért szóló szükségesnek tartja, hogy egy községi jegyzői tanintézet felállítását, hol a növendékek az első évben praktikus, a második évben theoretikus, a harmadik és utolsó évben pedig ismét praktikus tanulmányokkal foglalkozzanak. (Általános helyeslés.) Hieronymi belügyminiszter nagyon figyelemreméltónak tartja

Papp Géza felszólalását és kijelenti, hogy lehetőleg póthitelt fog kérni ilyen intézetek felállítására. (Élénk helyeslés.)

A belügyi tárca részleteiben is le tárgyaltván, következett a kereskedelmi tárca költségvetésének tárgyalása.

Neményi előadó és Bobula János után Zichy Jenő gróf szólalt fel és panaszkodott, hogy a magyar ipart az illetékes körök nem pártolják.

Lukács miniszter Zichynek válaszolva, kijelenti, hogy a magyar ipart a kormány támogatja, Bobulának azt feleli, hogy nem engedi, hogy a magyar ipart kicsinyeljék. A magyar ipar számottevő tényező és a külfölddel kiállja a versenyt, 428.000 iparvállalat van az országban.

Zichy Jenő gr. az országos ipar-egyesület részére meghatározott összegben nagyobb segítyt kér s erre nézve indítványt nyújt be, de Remete, Horváth Gyula, Horánszky és Lukács miniszter felszólalása után indítványát visszavonja.

Vaszary mint bibornok.

Budapest, január 26. (A „Torontál” ered. távirata.) A Budapesti Correspondenz jelenti: Ugy Vaszary Kolosnak, mint Galimbertinek, a két legújabbban kinevezett bibornoknak fejére ő Felsége február elsején teszi a bibornoki kalapot a bécsi burg-kápolnában. Ő Felségének szándéka volt február elején Budapestre jönni, mely esetben az ünnepegy a budai várkápolnában ment volna végbe, de a rendkívül kedvezőtlen közlekedési akadályok miatt kénytelen volt utazását egyelőre elhalasztani.

Ama hír, mintha Csáky Albin gróf kultuszminiszter ez ügyben megkérdezett volna, vagy bármit felelt volna, minden alapot nélkülöz.

Hieronymi jelöltsége.

Budapest, január 26. (A „Torontál” eredeti távirata.) Kolozsvárról jelentik: Báró Jósika Samu, az új belügyi államtitkár, választói előnyegnap lemondott mandátumáról. Helyébe a választók egyhangú és nagy lelkesedéssel Hieronymi belügyminisztert kiáltották ki jelöltnek.

Megfagyott ciganyok.

Budapest, január 26. (A „Torontál” eredeti távirata.) Mint Temesvárról jelentik: a Temesvár felé vezető országúton három cigányt a városhoz közel fekvő vadászerdőben a favágók megfagyva találtak.

Közgazdaság.

Délutáni tőzsde.

Budapest, január 25. (A „Torontál” eredeti távirata.)

Gabna:
Buza tavaszra 7.42—43.
Buza őszre 7.57—58.
Tengeri máj.—jun. 4.71—72.
Zab tavaszra 5.47—48.
Káp.r. 11.20—25.

Erték:

Osztrák hitr. 320.10—321.30.
Déli vasut 93.75.
Osztrák hitelbank —.
Magyar aranyjáradék 114.35—114.45.
Bima-murányi 188.50—188.75.
Állam vas. —.
Magyar hitelbank —.
Magy. lezámitoló bank r. —.

Délután 4 órakor:

Osztrák hitelbank 320.70.

REGÉNY-CSARNOK.

I b.

— A „Torontál” számára angolból: — a. —

I.

(3. folytatás.)

Mikor lassan leereszttem a karomat, akkor hirtelen észrevettem őt, a mint a felig felrevont függöny mögött áll. Ott állott tehát a ficzkó az ifjuság szemtelen szépségében, árnyékos pillái alól hunyorgott felem, ajkait mosolyra vonta. Mintha rá lett volna írva az arcára: „Tudtam, hogy itt találak jó madár! Csakhogy szerencsére itt vagyok én is, hogy szentségtörő kezeid rombolásától megmentsem alkotásomat. Milyen egyszerűen fog holnap mulatni a világ, ha elbeszelem ezt a rut merényletet: „a nagy mester éjszakának idejébe beosont vetelytársa műhelyébe, hogy megcsönkítsa ennek a művét!” Egy pillanat alatt, még mielőtt felsikolthatott volna, ott volt elterülve a földön lábaim előtt, a gúnymosoly ráfagyott ajkaira, a kalapacsom oly melyen behatolt a koponyájába, hogy nem volt erőm kihuzni sem.

Magnus fia eltakarta kezeivel arcát, a törekény alak reszkette görnyedezett az iszonyu jelenet emlékére. „De az még nem volt minden, folytatá tovább, — nem az volt a legborzasztóbb, hogy gyilkos voltam, hanem az, hogy mikor vegrehajtottam a gyilkosságot, gyáva is lettem. Megijedtem a következményektől. Tudtam, hogy végzetesek lennének reám, mert igazán senki sem szeretett, csak tehetségeimre való tekintetből túrtak, vagy becsülték. Ugyan ki talált volna számomra mentseget; ki ne értette volna meg, hogy tettem indító oka a legaljasabb féltékenységből eredt, mert irigykedve néztem annak a fiatal embernek fenyes, elbűvölő tehetségeire? Nem érzett volna senki szánalmat olyan ember iránt, a kinek a napja oly hirtelen letűnt örökre. Gyáva félelem kerített hatalmába, halotti sárgaság lepte el arcomat, mikor rá gondoltam ama kinokra, miket a testemnek el kellene szenvednie. Szemeimet elfordítam az áldozatról, kiszöktem a palotából és akkor éjjel elbujdostam világgá. Hogy ne ismerjenek fel, levágtam szakállamat. Attól a pillanattól kezdve hontalanul bolyongok, félreismerhetlenül, áruhában, gyanakodva és rettegve még a magam árnyékától is nappal, kísérteties álmok közt hanykolódva éjjel.

Egyszerre csak tarkolni kezd az életem. Mikor épen biztonságban éretem magamat, utamba akadt ez az oroszlán; sok a hasonlóság az életünkben, vonzódást éretem hozzá: száműzött ő is, mint én, megfosztották őt is attól, a mi legdrágább kincsé volt, gúny tárgya lett ő is önmaga szemében, éhhetetlenségre s korai véniségre kárhóztatva a sorstel. Most már vele kell maradnom, mert az ember nem lehet él a nélkül, hogy valami élő lényt ne szeressen; így szegődtem el azután Triflorhoz.

Reám ez a mostani állás és foglalkozás sem lehet lealázó. Egyszerre csak meghal az öreg király, Triflor érdemesnek tartja, hogy felmenjen a trónörökös koronázására; engem is iszonyuan vonz valami a régi

helyre, a honnan félelemből megszöktem. A félelem elhatalmasodott fölöttem. Ha most reszketek, mindannyiszor végig élem az elmúlt idők összes borzalmait. Ugy tetszik nekem, hogy ha most az én jelenlétemben beszélne valaki Magnus fiáról, én ijedtemben magamon kívül felugranék s elárulnám, hogy én vagyok, a körül beszélnek. Ebben az egy érzésben olvadt el, veszett oda minden más érzés, mind az a szép tulajdonság, a mikkel az öröm napjában dicsekedhettem. Sokszor az éj csendjében arról éveledöm, hogy ugyan maradt e még egy jó porcikám, de fájdalom! ilyenkor azt is kétségbe kell vonnom, hogy valaha lett volna bennem egy parányi jóra valósság is. Tudod e, hogy mi kinez engem most leginkább? Az, hogy mikor rá gondolok arra az emberre, a kit megöltem, mindig úgy tetszik nekem, mintha most is a legjobb egészségben s a legnagyobb boldogságban élne. Szemeiből nem ri ki gyűlölet, ajkain nem ül gúnymosoly s ez a képzelődés egész odáig megy nálam, hogy néha el sem hiszem, a mi köztünk történt és mintha büntetés sem várna reám az elkövetett vétségért, csak az én lelkiismeretemben.

Ib szünetet tartott. A hold tovább haladt s az árnyéka elhagyta már őket félig-meddig. Tristianára rásütött már az ezüstös fény, csak Ib volt még árnyékban.

— Most tehát, folytatá a nő felé fordulva, esdőkő hangon, — elmondtam neked őszintén, ki vagyok, milyen ember vagyok. Rad bízam az életemet; teheted vele, a mit akarsz. Mit szándékoszol vele csinálni? Ugyan, hogy fogsz velem bánni te, a ki soha életedben nem tettél rosszat, én velem, a kinek bűnből áll ki az egész élete?

Tristiane lassan így felelt:

— Barátod leszek. Szeretni foglak. Megvédelek, ha veszélybe jutsz. Én erős vagyok. Szegény, beteg testvér, jöjj, támaszkodjál reám és pihentesd meg a keblemen faradt fejedet!

És kinyújtotta felé kezét. Ib nem fogadta el, hanem tétovázott, habár úgy rémlett előtte, mintha béke, öröm és megváltás bítegetné újra, de nem mert mozdulni, mert attól félt, hogy a legkisebb mozdulatra is feltalálna ébredni az édes álomból, mely most ébren elbűvölve tartja; végre mikor kellően feltudta fogni a leány szavainak jelentőségét, leborult előtte, térdeit átölelte, eltakarta arcát a leány szoknyájába s úgy sokogott, mint egy kis gyermek.

II.

Virradatkor utnak indult a tarka karaván, szomorú tájékon haladt az útja; őszbe kavardott már az idő, hervadásnak indult a természet. A fantasztikus csoportot Ib zárta be, az oroszlánál, melyet maga után vezetett; öröklé Tristiane nagy alakján csüngött a szeme, akár Jaelinek segített a leány valamit ide oda rakni a szekéren, akár pedig mikor Kabiong fájós sebét be kötögte. Ahitattal kísérte Tristiane alakját, még akkor is, a midőn besötétült már és ő is csak árnyéknak látott az árnyékban. Végre mikor egy helyen megpihentek éjszakára, egy kis ideig szépen elbeszélgettek egymással, Ib ráhajtotta arcát a leány kezére s ilyeskor úgy tűnt fel Magnus fiának, hogy ez a világ még sem halálos ellensége neki s ha jól vesszük: mégis csak van valami ezan az életben, a mit érdemes megszeretni rajta.

Nem messze voltak már a fő- és szék városától egy este, naplementekor megpillantották a tornyait, a mint éppen fűrdtek az aludni készülő égitest vörpiros sugaraiiban. Triflor belescapott a markába s ujjongva felkiáltott. Ib megfagyva érezte a szívét. A jövőt sűrű köd takarta el előle. Megállott s leroskadott volna a földre, de Tristiane erős keze megragadta, hogy le ne roskadjon. Felnézett reá s azután szó nélkül haladtak tovább.

(Folytatás következik.)

Szerkesztői üzenetek.

Pervu M. urnak. Száravolla. Köszönjük lapunk érdekében kifejtett szives közreműködését és kérjük azt továbbra is. Az „atya“ és „a festett ruha“ nagyon esinos történetek, melyek jönni fognak. Mint láthatta, többi közleményei már napvilágot láttak.

Kis leányka. Nem lehet az a harag olyan nagyon komoly, annak a bizonyos „ő“-nek nincs is oka haragudni, amért Nagysád a második francia négyest nem ő vele tánczolta, hanem azzal, aki azt előbb kérte. Biztosra vesszük, hogy a legközelebbi dámen-wahnál kibékülnek.

G. V. urnak. Nagyon sajnáljuk, de a „Levelek“ nem közölhetők. Kéziratát három napig megőriztük, azontúl a papirkosárba kerül. Nem mondjuk ugyan, mintha azokból a „Levelekből“ nem csillámlana ki némi tehetség, de a közönség a tárgyban többé nem nehézkösen irt jellemzéseket keres, hanem a könnyed stilben irt apró történeteket, ahol nem hosszas leírásokban, hanem magukban az eseményekben vannak a hősök jellemzője.

B. E. urnak. Módoson. Köszönettel vesszük szives ígérteit, hogy tárca rovatunkat több ízben fogja felkeresni. Első kísérlete nem sikerült és pedig azért nem, mert ebben a történetben nincs semmi más jó, mint a tengerész-kapitány alakja. Az — ismétöljük — pompás alak ugyan, de az nem menti meg az egész elbeszélést, mely nézetünk szerint nem áll azon a nivón, hogy lapunkban helyet foglalhatna. Méltóságosk más történettel próbálkozzon; kérjük azonban a papirnak csak egyik oldalára írni.

M. urnak. Sajnáljuk, de kívánságának nem tehetünk eleget.

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 október 1-től.

Menetrend a Nagyikinda—nabcskerek vasútvonalon

Nagy-Ekinda—Nagy-Becskek.	3512	3514	3502
	v. v.	v. v.	sz. v.
	I.II.III. osztály		
Budapest ind.	6.30	8.25	2.35
Temesvár "	9.50	11.20	4.00
Nagy-Kikinda	3.05	4.05	7.20
Karlova	4.09	4.46	8.04
Beodra	4.28	4.57	8.19
Török-Becse — Aracs	5.36	5.36	9.02
Kumán	6.06	5.56	9.22
Melenze	6.40	6.15	9.42
Ellemér	7.09	6.34	10.01
Nagy-Becskek	7.33	6.51	10.17
Versecz	11.59	—	—
	érk.		

Nagy-Becskek—Nagy-Ekinda.	3501	3511	3513
	sz. v.	v. v.	v. v.
	I.II.III. osztály		
Nagy-Becskek ind.	5.50	12.00	7.20
Ellemér "	6.08	12.21	7.44
Melenze "	6.30	12.51	8.16
Kumán "	6.46	1.11	8.37
Török-Becse — Aracs	7.11	1.49	9.19
Beodra "	7.45	2.23	10.04
Karlova "	7.56	2.42	10.12
Nagy-Kikinda ér.	8.36	3.30	11.13
Temesvár "	—	5.20	4.24
Budapest "	1.20	—	7.10

Menetrend a Torontál helyi érdekű vasutak vonalain

Versecz—Nagy-Becskek.	3647*	3601	3611
	v. v.	sz. v.	v. v.
	II.III. o.		
Versecz ind.	—	—	12.00
Versecz-Rét "	5.50	2.20	—
*Temes-Paulis "	5.57	2.25	—
Bethlen-Tanya "	6.03	2.32	—
*Szivattyutelep "	6.11	2.42	—
*Loudon-Tanya "	6.22	2.55	—
Nagy-Margita "	6.29	3.04	—
Zichyfalva "	6.37	3.13	—
Györgyháza "	6.49	3.25	—
Szécsénfalva "	7.01	3.40	—
*Ó-Lécz "	7.16	3.57	—
Kanak "	7.24	4.07	—
Bóka "	7.38	4.19	—
Szécsány ér.	7.49	4.38	—
	8.00	4.52	—
	* Kötelek okt. hó végéig minden kedden, péntek és vasárnap.		
Párdány l. alul.			
Szécsány ind.	4.01	3.10	5.07
Szárca "	4.27	3.24	5.24
*Lajosmajor "	4.41	3.37	5.37
*Pusztá-Kenderes "	4.51	3.43	5.46
Lázárföld "	5.01	3.51	5.57
Nagy-Becskek-Bégapart "	5.32	4.15	6.31
Nagy-Becskek "	—	—	6.55
Nagy-Kikinda "	8.36	—	11.13
Budapest "	1.20	—	7.10
Temesvár ér.	—	—	4.24

Szécsány—Párdány.	3702	3712
	v. v.	v. v.
	II. III. o.	
Szécsány ind.	9.34	5.48
Módos "	9.56	6.15
*Fény "	10.07	6.27
Párdány ér.	10.18	6.39

Párdány—Szécsány.	3713	3711
	v. v.	v. v.
	II. III. o.	
Párdány ind.	7.00	3.50
*Fény "	7.13	4.03
Módos "	7.27	4.18
Szécsány ér.	7.50	4.41

Nagy-Becskek—Versecz.

	3602	3612
	sz. v.	v. v.
	1. 2. 3. o.	
Budapest ind.	6.30	—
Temesvár "	9.50	—
Nagy-Becskek "	8.15	—
Nagy-Becskek-Bégapart "	8.22	4.10
Lázárföld "	8.50	4.43
*Pusztá-Kenderes "	8.56	4.51
*Lajosmajor "	9.2	4.59
Szárca "	9.16	5.23
Szécsány ér.	9.29	5.38
Szécsány ind.	9.44	5.53
Bóka "	9.57	6.08
Kanak "	10.14	6.28
*Ó-Lécz "	10.23	6.40
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy "	10.32	6.57
Györgyháza "	10.42	7.11
Zichyfalva "	10.54	7.26
Nagy-Margita "	11.09	7.53
*Loudon-Tanya "	11.18	8.04
*Szivattyutelep "	11.26	8.11
Bethlen-Tanya "	11.30	8.27
*Temes-Paulis "	11.47	8.37
Versecz-Rét "	11.55	8.46
Versecz ér.	11.59	8.50
Temesvár "	3.16	—

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a perczek számjegyeinek aláhúzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételesen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovics Aladár.

Hirdetések.

326. ki. szám 1893. (51—3.3)

Hirdetmény.

Hivatkozással folyó évi január hó 8-án fenti szám alatt kiadott hirdetményemre, mely szerint az 1893. évi adókiivetéshez szükséges és az adókötelesek részéről benyújtandó III. osztályu, IV. osztályu és tőkekamatadó vallomások beadására való határidő mai napig, vagyis folyó évi január hó 20-ik napjáig kitűzve volt — ezennel újlag közhírré tétetik, miszerint azok részére, kik a fent kitűzött határidőben vallomást be nem adtak, az 1883. évi XLIV. tcz. 15. §. 3. bekezdése értelmében elrendelt 8 napi zárhatáridőtől folyó évi január hó 21—28-ik napjai tűzetnek ki oly megjegyzéssel, hogy ezen újabb határidőnek meg nem tartása esetén adójuk hivatalból fog megállapittatni.

Nagybecskereken, 1893. évi január hó 20-án.

Krsztics János,
polgármester.

Meghívó.

A „Nagybecskereki önk. tűzoltó-testület“ 1893. évi január hó 29-én d. e. 11 órakor a városháza nagytermében

rendes évi közgyűlést

tart, melyre a tisztelt testületi tagok ezennel meghivatnak.

T á r g y:

1. Elnöki jelentés.
2. Mult évi számadásról felmentvény megadása.
3. Folyó évi költségvetés.
4. Hat választmányi és két póttag, nemkülömben két számvizsgáló megválasztása 1 évre.
5. Az önszegélyző-egylet alapszabályainak módosítása. (41—3.2)
6. Esetleges indítványok.

Nagybecskerek, 1893. évi január hó 15-én.

Herald,
titkár.

Rónay,
elnök.

M e g h i v á s.

A „Törökbecsei Néptakarékpénztár Részvénytársaság”

t. cz. részvényesei tisztelettel meghívotnak az 1893. évi február hó 6 án d. e. 9 órakor az intézeti helyiségben tartandó

VIII. rendes közgyűlésre.

N a p i r e n d:

1. Egy jegyzőkönyvvezető, három szavazatszedő és két jegyzőkönyv-hitelesítőnek választása.
2. Az igazgatóság jelentése a lefolyt üzletéről.
3. A felügyelő-bizottság jelentése, a zárszámadásoknak előterjesztése és felmentvények megadása.
4. Az igazgatóság megválasztása.
5. A felügyelő-bizottság megválasztása.

Az igazgatóság.

Minden részvényes, ki szavazati jogát gyakorolni kívánja, tartozik részvényeit az illető szelvényekkel együtt a közgyűlés előtt három nappal az intézet pénztáránál letéteményezni.

A „Néptakarékpénztár Részvénytársaság Törökbecsén” VIII. mérlege az 1892. üzletéről.

VAGYON.		Főmérleg 1892 december 31-én.		TEHER.	
Váltótárca		303595 37	Részvénytőke		60000.—
Leltár		519 28	Tartaléktőke		30000.—
Adósok		2908 85	Nyugdíjalap		3500.—
Pénztárkészlet		18272 71	Betétek		136391 95
			Viszleszámitolás		81700.—
			Átmeneti kamat		3100 84
			Tőkekamatadó		361 89
			Osztalék		13.—
			Hitelezők		2728 53
			Tiszta nyereség		7500.—
		325296 21			325296 21
VESZTESÉG.		Veszteség- és nyereség-számla.		NYERESÉG.	
Leltár leírás		172 29	Kamatok és díjak		34896 33
Lakbér		350.—	Átmeneti kamat		2634 62
Fizetések		4299 88			
Jutalom és adomány		733.—			
Költség		1339 19			
Betét-kamat		4276 73			
Egyenes adó		2194 57			
Községi pótdó		745 52			
Ileték		183 77			
Tőkekamat-adó		427 67			
Átmeneti kamat		3100 84			
Viszleszám. kamat		7904 34			
Kórház-alap		12 15			
Jutalék		650.—			
Váltó-leírás		141.—			
Nyugdíj-alap		3500.—			
Tiszta nyereség		7500.—			
		37530 95			37530 95

Szecsanszky N., pénztáros.

Maletics, igazgató.

Rankovics, könyvvezető.

Tisztelt közgyűlés! Van szerencsénk a t. közgyűlésnek tudomására adni, hogy mi a magyar keresk. törvény 195. §-a értelmében a fenti mérleget, nemkülönben az igazgatóság részéről előterjesztett összes zárszámadásokat megvizsgáltuk, a fő- és mellékkönyvekkel összehasonlítottuk és azokat mindenben teljesen összhangzóknak találtuk. (54—1.1)

Ezen mérleg szerint az 1892. évi tiszta nyereség 12350 frt tészen ki, melynek felosztását az igazgatóság következőleg indítványozza: a) Részvényosztalékra $12\frac{1}{2}\%$ = 7500 frt. b) Jutalékokra 650 frt. c) Jutalmakra és adományokra 700 frt és nyugdíjalapra 3500 frt.

Midőn még arról is meggyőződöttünk, hogy a fenti felosztás úgy a ker. törvény, valamint alapszabályainknak megfelel, mi is indítványozzuk, hogy a t. közgyűlés a tiszta nyereségre nézve a fenti felosztást határozatilag elfogadni méltóztasson.

Végre kérjük, sziveskedjék úgy az igazgatóságnak, valamint nekünk is a felmentvényt megadni.

Schlesinger Izsó.

A FELÜGYELŐ BIZOTTSÁG:

Boberits Mladen.

Doroszlóvacz P.

Nyomatott a kiadó Pleitz Fer. Pálnál Nagybecskereken.